

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Pod vrcholy

Vrcholy Juvenu se topily ve tmě. Na úpatí vysokého pohoří se lepilo malé horské městečko s několika pensiony, pár restauracemi a jednou opravdovou hospodou. Právě ji obsadili členové horské služby, aby zapili ukončený zásah. Který jsme zburcovaly my.

Nechtělo se nám o tom mluvit. Chtěly jsme prostě jen sedět na zmrzlé lavičce, shlížet na lampy města, za zády mít Juven a mlčet. Obě jsme cítily, že to může být naše poslední debata. Každá jsme měla svůj názor, který jsme si byly schopné obhájit. Problém byl, že jsme ani jedna nehodlaly udělat kompromis a přijmout kapku pravdy té druhé.

„Volal Tony,“ začala jsem. „Prý je ta žena v kómatu, ale snad už se to začíná zlepšovat. Brzy ji budou budit.“

Tazi pokývala hlavou.

„To je dobře,“ řekla, přičemž vypustila do vzduchu několik obláčků stříbrného dechu.

„Ale ten kluk je na tom bledě, pořád v ohrožení života,“ dodala jsem tu smutnější zprávu.

Ticho. Některé ticho s Tazi bylo krásné. Člověk si přál, aby nikdy neskončilo. Takové chvíle jsem měla uložené v paměti nesmazatelnou vzpomínkou. Postupem času na ně ale sedal prach. Odcizily jsme se. Vždycky jsme byly odlišné, ale pokaždé jsme si dokázaly najít tmel, který nás držel dohromady. Na škole jsme byly úzce spjatá dvojice. Byly jsme si tak podobné. Tvrdohlavé, ctižádostivé, cílevědomé, příliš hrdé. To nás spojovalo a totéž nás i rozešťvalo.

„Vím, že mě chceš vinit,“ promluvila potichu, ale pevně. Přimhouřila jsem oči. „Ale já chybu neudělala. Dala jsem jim všechny informace, které potřebovali.“

Zadívala jsem se do hvězd. Tvořily povědomé obrazce, které jsem dřív dokázala pojmenovat.

„Byli úplně nezkušení,“ namítl jsem.

„Jeden by řekl, že když hrozí laviny, nepolezou do tras, u kterých je lavinová výstraha,“ neodpustila si Tazi ironický tón. „Ještě měli štěstí, že je zasáhla jen okrajově a brzy je horská našla.“

„Tihle evidentně hory příliš neznali,“ vydechla jsem.

„Co jsem podle tebe měla dělat?“ Podívala se na mě Tazi. „Zamknout je v pokojích? Seřvat je a donutit zůstat v chalupě? Mají svůj rozum Kity.“

Nemůžu je k ničemu nutit.“

„Prostě si myslím, že se dalo udělat víc,“ pokrčila jsem rameny. Cítila jsem, že se ve mně přelévá vztek. Přišlo mi, že je až příliš klidná na to, co se stalo.

„Možná,“ přikývla.

„Zdá se mi to?“ Podívala jsem se na ni. Žádný náznak ironie. To bych poznala. Měly jsme se navzájem až děsivě prohlédnuté. Myslela to vážně. Slabá chvilka? „Že bys se mnou souhlasila?“

„Nikdy jsem neměla problém souhlasit, když jsi měla pravdu,“ pousmála se. To mě zaskočilo. Byla jsem slepá a předpojatá, že jsem si toho nevšimla? Začala jsem se cítit trochu provinile. Jako bych ji neprávem osočovala.

„Nechci tím říct, že jsi udělala něco vyloženě špatně,“ soustředila jsem se, abych neřekla něco, co bych nemyslela vážně. „Spíš mi přijde... přijde mi, že my jsme ty, které vědí. My ty hory známe. A víme, jaké jsou. Víme, že ve chvíli, kdy je známe nejvíc, nás něčím zaskočí. Že musíme být pořád ve střehu. Hory jsou náladové. Někdy chyby neodpouští. Zvláště těm, kteří je nectí, kteří si myslí, že je horská túra srovnatelná s piknikem v parku. Cítím se být zodpovědná za to, aby se to dozvěděli i ostatní. A hlavně ti, kteří nemají zkušenosti. Protože i my jsme začátečníci, když si hory umanou být zlé. O co hůř jsou na tom oni?“

„Víš, jaký byl mezi námi vždycky rozdíl?“ Zeptala se tiše Tazi. Mluvila vlídně, jemně, což naprosto nesedělo k její běžně viditelné povaze. Vždycky, když použila tenhle tón, jsem měla pocit, že mám výsadu vidět do uzamčeného pokoje jejího charakteru. Pokračovala. „Že ty se vždycky vrháš zachraňovat celý svět.“

Lhala bych, kdybych řekla, že mě to nepotěšilo. Musela jsem se usmát. Nešlo tomu zabránit.

„Jenže někdy to nejde,“ pokračovala ona. „Někdy prostě lidé umírají a my s tím nic neuděláme.“

Řekla to. To jediné slovo, zatracenou formulku, přiznávající, co se stalo.

„Byly s nimi i děti,“ řekla jsem.

„Velké děti,“ upřesnila Tazi. „Chvástali se tím, co všechno už zkusili a zdárně absolvovali. Surfování, bouldering, divokou vodu... na Juven se vydávají lidi s mnohem chudšími zkušenostmi.“

„Až se ta žena probere, bude v šoku,“ zaklonila jsem hlavu. „Zemřel jí manžel a dcera, syn bojuje o život. Jenom proto, že si o prázdninách

vyrazili na výlet.“

„Nemůžeme za to,“ vrátila se Tazi do hlasu pevnost okořeněná špetkou snad až přehnané sebedůvěry. „Tys měla ve chvíli jejich odchodu jinou práci, vůbec jsi v chalupě nebyla. A já jim řekla všechny informace, které potřebovali znát.“

„Tak proč jsi jim nezopakovala, že je ta trasa nebezpečná?“ Neudržela jsem se a vybuchla.

„Jak víš, že jsem jim to nezopakovala?“ Zeptala se mě jízlivě. „Chtěli dojít na Huserovku, vybrali si trasu a já je varovala.“

„Huserovka je Řím,“ vyskočila jsem z lavičky a začala přecházet před ní. „Když jdeš tím směrem, vždycky k ní dřív nebo později dojdeš, to ti přece nemusím říkat! Všechny cesty vedou na Huserovku,“ zašklebila jsem se kysele. „Ale jenom do některých padají laviny.“

„Předpokládám, že nebyli slepí, když mi ukazovali mapu,“ rozčilovala mě Tazi svým klidem.

„Ukázat jim alternativní a bezpečnější trasu snad taky nebyl takový problém,“ vyčítám jí. „Ukázat jim, že se dá jít jinudy a že jsou to také dobré cesty. Snažit se je přesvědčit, že ta, kterou si vybrali, při aktuálním stavu vážně není dobrá. Možná by teď všichni mohli vesele postovat příspěvky na instagramu, hřát si nohy u krbu a popíjet grog místo toho, aby dva leželi na jipce a dva v černém pytli!“

„Můžeš mě obviňovat, ale jejich smrt mi nepřišiješ,“ zasyčela Tazi. „Probírali jsme to v chalupě. Bren by ti potvrdil, že jsem nic nezanedbala.“

„Bren by ti potvrdil dokonalost!“ Uchechtla jsem se. „Bren je totiž jeden z nejlepších kluků, kteří kdy chodili po Juvenu, ale když jde o tebe, nedá se na něj spolehnout.“

„To si vyprošuju!“ Ohradila se.

„To můžeš,“ překřikla jsem ji. A nevěděla jak dál. Dolehlo to na mě. Chtěla jsem rozšířit povědomí o našich krásných horách mezi lidi. Konec konců to byla i moje práce. Jakmile se ale stala nějaká tragédie podobná té, kterou jsme si prošli v posledních hodinách, měla jsem pocit, že je moje snaha zbytečná. A kvůli čemu? Kvůli nedostatku důslednosti a přemíře lidské blbosti? Pýše?

„To nemá cenu,“ promnula jsem si spánky. „Mrzí mě, že jsem tam nebyla.“

„To mě taky, mohla jsi je všechny spasit a já se toho vůbec nemusela účastnit,“ zavrčela Tazi. „A kdyby tam i přes tvoji ohromnou péči zařvali, já

bych v tom alespoň nehrála žádnou roli.“

„Jsi cynická,“ přimhouřila jsem na ni oči. „Je to odporné.“

„Jsem realista,“ pokrčila rameny. Zasmála jsem se.

„Jsi mimo Tazi,“ usmála jsem se na ni. „Jak můžeš jen náznakem naznačit, že je ti jedno, jestli se někdo vrátí domů nebo si ho hory vezmou? Jsi úplně mimo.“

„Díky, že to vím,“ pokývala hlavou. „A teď, jestli dovolíš, půjdu. Mám hlad a jsem nevyspalá. Zítra máš službu ty, tak hodně štěstí.“

Zvedla se z lavičky, poplácala mě po rameni a odešla doprovázená křupáním přemrzlého sněhu. Nad její siluetou se tyčily špičaté vrcholy hor. Jejich obrysy se nám vryly do srdcí. Shlížely na osvětlené malé městečko s hrdostí vládců. Tenhle svět patřil jim, horám. Byly silné, neústupné, své. Sledovaly nás tiše, aby na nás v případě naší přílišné sebedůvěry dýchly trochu své moci. Abychom museli bojovat. Abychom vyhrávali a prohrávali, smáli se a padali na dna svých sil. Abychom poznali, že my patříme Juvenu, ne Juven nám.

3. místo Próza do 23 let

Anastázie Nováková – Štázy